

Geadopteerd en nu zelf moeder

Daar lag ik dan, in het ziekenhuis. Vliezen doorgeprikt, al 19 uur weeënopwekkers en nog geen spoortje van een perswee...uiteindelijk toch maar een keizersnee. En een half uurtje later was ze er, mijn dochter. Zo klein, MIJN dochter. Er ging door mij heen: "Zou mijn moeder ook zo'n zware bevalling hebben gehad? En zo ja: zou het dan toch kunnen dat ze daaraan is gestorven en dat ik daarom ben afgestaan?" Dit stond in mijn adoptiepapieren en hoewel het zeer waarschijnlijk een verzonnen reden is geweest, vond ik het nu wel aannemelijk.

Rini van Dijkhuizen

Daarna had ik geen tijd meer om na te denken, want je moet mee in het ritme van het ziekenhuis. Eenmaal thuis was het redelijk zwaar, doordat ik weinig steun kreeg van mijn (inmiddels ex-)man en dus had ik geen energie over om naar mijzelf te kijken. Ik moest er immers zijn voor mijn kind! Toen het weer wat rustiger werd na de echtscheiding, kreeg ik ruimte om na te denken over mijn zwangerschap, over mijn dochter en over mijn adoptie.

Genetische achtergrond

Als ik ooit kinderen zou krijgen, dan wilde ik graag zo natuurlijk mogelijk bevallen. Helaas liep dat in het echte leven anders. De grote kans op zwangerschapsdiabetes door mijn Hindoeïstische achtergrond, maakte dat ik - vóórdat ik zwanger werd - al in de gaten werd gehouden door medici. In het ziekenhuis moest ik allerlei vragen invullen, waar ik geen antwoord op wist. Vragen over mijn genetische achtergrond. Op zo'n moment is dat zeer confronterend, want je denkt: wat ga ik doorgeven aan mijn kind? Zijn er genetische afwijkingen of ziektes? Had ik wel zwanger mogen wor-



Rini met haar pasgeboren dochtertje en haar ouders.

Foto linksonder: Rini met haar ouders bij aankomst op Schiphol.

den? Wat zit er allemaal in mij verborgen? Dan besef je pas goed dat je geadopteerd bent.

O ja, ik ben geadopteerd

Nooit zwanger geweest

Mijn Nederlandse moeder vond mijn zwangerschap allemaal veel spannender dan ik en ik snapte niet goed waarom. Tot het moment, waarop mijn moeder de opmerking maakte: "Ik weet niet hoe dat voelt om zwanger te zijn, ik ben dat nooit geweest." Het klinkt misschien raar, maar ik had daar nooit bij stilgestaan. "O ja, ik ben geadopteerd! Mijn moeder is nooit zwanger geweest."

Nadenken over je ouders

Nu is elke zwangerschap een periode van hormonen en lichamelijke veranderingen. Een moment van reflectie en nadenken, maar ook van emotionele uitbarstingen. Voor iedere vrouw geldt dit in meer of mindere mate, maar voor geadopteerden des

te meer. Of je nu binnen Nederland of vanuit het buitenland geadopteerd bent, wel of geen contact hebt met je eerste ouders: het krijgen van een kind zet je aan tot nadenken over je eerste ouders. Je krijgt een kindje. Eindelijk is er iemand die op jou lijkt, een bloedverwant, waarin je dingen van jezelf herkent. Vooral wanneer het kind van hetzelfde geslacht is, kan dat erg veel invloed hebben op de geadopteerde vader of moeder. Bij een kind van hetzelfde geslacht is er nog méér herkenning. Dan kan je je beter indenken wat er met jou is gebeurd (je bent afgestaan) en hoezeer je dat niet voor je eigen kind wilt. Dit kan emotioneel zwaarder zijn. Een geadopteerde man uit India vertelde mij: "Mijn eerste kind is een dochter. Dat is erg bijzonder en heel fijn. Mijn tweede kind is een jongen. Dit is voor mij veel emotioneler. Nu besef ik pas echt wat het is om familie te hebben."

En een vrouw die binnen Nederland geadopteerd is zei: "Mijn kinderen

zijn thuis geboren. Dat wilde ik ook uit angst dat ze verwisseld zouden worden. Meteen na de bevalling lagen ze uren op mijn buik, terwijl ik direct na mijn geboorte van mijn moeder werd gescheiden. In het eerste levensjaar van mijn kinderen ben ik niet van hun zijde geweest.”

Grootouders: genetisch niet verwant

Ook ik ben rondom mijn zwangerschap meer gaan nadenken over mijn afkomst, mijn Bengaalse moeder en mijn Nederlandse moeder. Ik beseft steeds meer dat adoptie ingewikkeld is, dat je een kind niet zomaar afstaat, dat achtergrond en genen wel degelijk een rol spelen. Er zijn ook veel geadopteerden die juist meer onbegrip krijgen voor het feit dat ze zelf zijn afgestaan: “Dat doe je toch niet, je eigen kind afstaan?” Wat vaak tot gevolg heeft dat ze het op zichzelf betrekken: “Wat was er mis met mij, dat mijn moeder mij heeft weggedaan?” Het was voor mij een lastige periode, toen ik voelde dat mijn dochter genetisch niet verwant is aan mijn Nederlandse ouders, maar wél aan mijn Bengaalse ouders en aan mijn ex-schoonouders. Dit besef kan voor sommige geadopteerden de aanleiding zijn om minder of helemaal geen contact meer te hebben met hun adoptieouders. Naar mijn idee lijkt dit alleen zo te zijn bij geadopteerden die al een wat minder goede band hebben met hun adoptieouders. Voor mij heeft het mijn band met Bangladesh en mijn onbekende moeder versterkt, maar ook met mijn ouders hier. Ik ben mij er echter wel bewust van geworden dat genetische verwantschap meer invloed (b)lijkt te hebben, dan altijd gedacht werd.

Er is nooit onderzoek gedaan naar zwangerschap van geadopteerden en de gevolgen ervan, dus er is geen wetenschappelijk advies. Vandaar dat dit een persoonlijk artikel is geworden.

Naar mijn mening is het erg belangrijk dat je als adoptieouder weet dat deze vragen, twijfels, gedachten en gevoelens er kunnen zijn bij jouw kind, dat je ervoor openstaat en het bespreekbaar maakt. ■



Hilbrand Westra Ridder in de Orde van Oranje Nassau!

Bij mijn weten is Hilbrand de eerste uit Zuid-Korea geadopteerde die geridderd is. Misschien ook wel de eerste uit welk ver land ook.

Deze onderscheiding komt Hilbrand volledig toe. Zijn inzet voor het adoptieveld en geadopteerden is fenomenaal. Ik heb me altijd verbaasd over al die vrijwillige adoptie-activiteiten die Hilbrand wist te combineren met zijn werk. Hieronder volgen enige hoofdzaken

- Bijhouden van nationaal en internationaal verschijnende literatuur rond adoptie en gezinsvorming en zelf hier het nodige aan toevoegen.
- Geadopteerden en adoptieouders adviseren en soms direct helpen bij eventuele adoptieproblematiek.
- In 2005 richtte hij de (inter) nationaal toonaangevende organisatie “United Adoptees International” op en was vele jaren voorzitter van het bestuur. De UAI kan nog steeds niet zonder Hilbrand.
- De UAI organiseert ontmoetingsdagen en zij brengt groepen geadopteerden bij elkaar voor intensieve debatten en discussies over kernthema’s van adoptie.
- Hilbrand gaat elke drie, vier maanden naar Zuid-Korea om geadopteerden uit dit land te helpen bij hun zoektocht in Zuid-Korea. Zelf verwijst ik Zuid-Koreaanse geadopteerden soms naar Hilbrand en krijg ik later dankbare reacties over zijn hulp en

bemoeienissen. In Zuid-Korea heeft hij adoptie-organisaties tot meer openheid over achtergrondgegevens van geadopteerden weten te brengen.

- Regelmatig vinden wij Hilbrand terug in de media. Voor radio, televisie en in belangrijke kranten geeft hij gevraagd en ongevraagd zijn mening over veel wat met adoptie en moderne voortplanting te maken heeft. Dit gebeurt soms ongezoeten, maar ook op een overdachte manier.
- Met zijn kennis en inzet heeft Hilbrand zowel nationaal als internationaal, grote invloed gehad. Bij de discussie over ‘openheid van achtergrondgegevens’, ‘het ter adoptie afstaan van een kind’ en andere adoptievraagstukken, is Hilbrand niet meer weg te denken.

Hilbrand ken ik al enkele decennia vanuit mijn positie als adoptiehoogleraar. Vaak daagde hij me uit tot indringende discussies over beleid, praktijk en ethiek van de adoptie van kinderen, vooral t.a.v. geadopteerden uit het buitenland.

Hij heeft bij mij altijd veel respect afgedwongen.

Hilbrand, gefeliciteerd met deze onderscheiding en erkenning van jouw werk en inzet.

*René Hoksbergen
(emeritus hoogleraar adoptie)*